

VI KEELAND

JUCĂTORUL

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2023

Delilah

CAPITOLUL 1

Șeful meu era un mare dobitoc.

Ședințele obligatorii de luni dimineața constau în trei ore în care Charles Ulysses Macy *al Treilea* povestea departamentului de programe sportive – majoritatea bărbați – despre cea mai recentă cucerire a sa. În timp ce el îi dădea înaintea cu povestea, eu priveam în gol pe fereastră, întrebându-mă dacă vreunul dintre străbunii lui de sex masculin își inscripționase monograma pe fețele de pernă. Închipuiți-vă ce bine ar fi dat în camera de oaspeți câteva perne roșii cu inițialele pe care bărbații din neamul Macy ar fi socotit potrivit să le lase moștenire: CUM¹.

Am zâmbit ironic în sinea mea și m-am ridicat în picioare.

– Domnișoară Maddox? mi s-a adresat domnul CUM din capul mesei de conferințe.

Era o masă pentru douăzeci de persoane, în jurul căreia se adunaseră trei rânduri de scaune. Șaizeci de perechi de ochi s-au întors spre mine.

– Da, domnule Macy.

– Aveți ceva de comentat?

1 Spermă (în lb. engl.) (n. tr.).

— Nu. De fapt, speram să pot ieși tiptil. În seara asta e meci și trebuie să merg să mă schimb.

— Atunci, fugi. O ședință de echipă nu trebuie să te împiedice să te îmbraci la patru ace.

Idiotule!

În timp ce mă îndreptam spre ușă, am auzit în spatele meu câteva chicoteli înfundate, dar puțin mi-a păsat. Majoritatea celor de acolo erau pur și simplu invidioși. În seara aceea urma să mă ocup live de meciul dintre New York Steel și Cowboys, în timp ce ei aveau să-l urmărească la televizor cu o bere într-o mână și cu cealaltă proptită în betelia pantalonilor.

Peste treizeci de ziarști fuseseră intervievați pentru noul meu post de reporter la meciurile de fotbal al companiei World Media. Așadar, în seara aceea eu eram cea care avea să ia interviuri jucătorilor, nu ei. Asta nu mă făcea prea populară printre cei care se adunau de obicei în jurul recipientului cu apă rece. Deși în ultimii ani muncisem câte optzeci de ore pe săptămână ca să ajung unde eram acum, bărbații care lucrau numai treizeci fuseseră primii care îmi puseseră succesul pe seama farmecelor mele feminine. *Naiba să-i ia!*

În loc s-o iau direct spre vestiar, am trecut pe la birou. Indie n-a zăbovit și a intrat după mine. Scuturând din glezne, și-a azvârlit cât colo pantofii cu toc și s-a instalat pe brațul unui fotoliu, punându-și pe el picioarele desculțe.

— Cred că ți-ar prinde bine așa ceva.

A făcut semn din ochi spre săpunul Irish Spring de pe biroul meu aflat într-o dezordine absolută.

— Miros cumva?

— Pentru vestiar, după meci. A trecut ceva timp. Mă gândeam că te-ai putea folosi de tertipul cu scăpatul săpunului pe jos.

— Ești mai rea ca domnul CUM.

Mi-am înghesuit dosarele cu însemnări în servietă, continuând să conversez cu Indie. Știam pe dinafară toate statisticile, dar intenționez să mă mai uit o dată peste ele în metrou.

— Nu-mi trebuie niciun săpun. Mai am o lună de abțință.

— Aia e pentru purificarea colonului, nu pentru vagin.

— N-au trecut decât cinci luni, dar mi-a prins bine suflește.

Indie a chicotit ironic.

— La fel ca vibratorul...

— Ar trebui să-l încerci și tu. Șase luni fără niciun fel de întâlnire amoroasă sunt o formă excelentă de detoxifiere.

— Eu prefer detoxifierile cu sucuri, mulțumesc.

Și-a deschis poșeta și a scos o sticlută de oțet roz aprins. A început să-și lăcuiască unghiile de la picioare, deja date cu oțet roz intens, chiar acolo, în biroul meu.

— Ce faci?

S-a oprit și s-a uitat la mine de parcă eram o tâmpită.

— Îmi fac unghiile. Azi-dimineață am dat primul strat, mai trebuie și al doilea. Doar unul nu ajunge.

— Și chiar trebuie să-ți faci unghiile în biroul meu?

— Ca să nu-mi miroasă biroul a oțet.

— Adică al meu poate să miroasă?

— Ție oricum îți place să miroși mereu câte ceva. Cărți, mâncare... să nu crezi că nu te-am văzut adulmecând mingea aia nouă de tenis când am jucat amândouă acum câteva săptămâni.

— Asta-i cu totul altceva. Pe alea le miros fiindcă vreau eu.

Nu era cel mai bun moment să recunosc că, în urmă cu două zile, îmi comandasem oja de la parfumeria L'Oreal. Oare de ce nu se inventase mai demult oja parfumată?

— Tu și așa pleci, a dat ea din umeri. Te duci să iei interviu unor bărbați transpirați și pe jumătate goi. Ar fi trebuit să mă apuc și eu de jurnalism în loc de marketing.

— Lasă că te pricepi grozav să vinzi oamenilor toate prostiile.

— Ai dreptate. Chiar mă pricep, a oftat ea. Auzi... Azi se întoarce Easton.

— Știi. Cu două săptămâni mai devreme decât se credea.

— Știi că e poreclit Subway²?

Am mijit ochii spre ea.

— Niciun ziar nu-l numește așa.

— Aaa, porecla n-a primit-o de la jurnaliști.

Nu prea îmi venea să cred, totuși am mușcat momeala.

— Atunci, cine-i spune așa?

— Femeile.

Indie a înălțat semnificativ din sprâncene de câteva ori. Rujul ei roșu și strălucitor era doar cu o nuanță mai deschis decât părul roșcovan. Amândouă îi veneau foarte bine, deși îți luau ochii buzele acelea roșii în contrast cu pielea albă.

— Fiindcă e de felul lui din Brooklyn și se ducea cu metroul la femei?

² Metrou (în lb. engl. în orig.), dar și denumirea unui lanț de fast-food (n. tr.).

— Nu, dar ești pe aproape.

— Luminează-mă, am spus eu și mi-am pus bareta poșetei pe umăr. Trebuie să mă schimb și să plec.

— E mai amuzant să ghicești.

Am ieșit din birou, iar Indie a venit după mine până la lift, pășind pe călcâie ca să nu i se ia oja de pe unghii.

— Fiindcă poate face sex cât e ziua de lungă?

— Nu. Dar pun pariu că poate. Ții minte cum a dansat pe teren când a marcat ultima oară? Își mișcă soldurile ca un striper profesionist.

Liftul a oprit la etajul nostru și Indie a intrat după mine. Am apăsat butonul pentru etajul al doilea, unde era vestiarul.

— Fiindcă în jurul lui se înghesuie femeile la fel ca în metrou dimineața la prima oră?

— Asta-i o aiureală.

— Cred că micul tău joc se încheie aici, doar dacă nu vrei să mă ajuți să mă îmbrac și să mergi cu mine la stadion.

Liftul a oprit cu trei etaje mai jos. Indie a ținut ușa deschisă și a strigat în urma mea, în timp ce mă îndreptam pe coridorul lung, în direcția vestiarului.

— Nu-i vorba despre metrou, ci de acele restaurante Subway unde se vând sendvișuri. Înțelegeți tu... unde poți cumpăra unele *delicioase de treizeci de centimetri*.

Am clătinat din cap și i-am strigat peste umăr:

— Pa, Indie!

— Îmbracă-te în roșu, îți vine cel mai bine. Și ia-ți un cordon, ca să-ți pună în valoare talia îngustă și rotunjimea soldurilor. Sunt convinsă că eroul de anul trecut de la Super Bowl o să-ți aprecieze eforturile.

Era a doua oară când făceam un reportaj cu New York Steel, dar prima oară când urma să iau interviuri în vestiar. Am rămas afară împreună cu vreo doisprezece reporteri, străduindu-mă să par la fel dezinvoltă ca ei. Ușa mare și albastră era plină de julturi, cel mai probabil fiind victima frustrărilor jucătorilor. De jur-împrejur erau dispuse numeroase trofee de la campionate, în mijloc tronând cel din anul precedent de la Super Bowl, amplasat sub logo-ul echipei.

După câteva minute, un paznic ne-a deschis ușa și ne-a făcut semn tuturor să intrăm. Câțiva reporteri și-au prezentat legitimațiile înainte de a intra, alții se pare că nu aveau nevoie de nicio prezentare. Henry – paznicul în uniformă, pe al cărui pieptul era prins un ecuson cu acest nume – i-a întâmpinat pe aceștia spunându-le pe nume. Câțiva reporteri l-au întrebat cum se simțea fiica lui. Se părea că Larissa își fracturase recent brațul jucând baschet. Era un grup mic, cu relații bine încheigate.

Eram nerăbdătoare să intru, dar cu siguranță nu mă grăbeam. Mulțimea s-a rărit în curând, astfel că pe coridor am rămas doar patru. Am tras adânc aer în piept și m-am îndreptat spre ușă, încercând să-mi ascund teama. Am zâmbit și am prezentat legitimația, arătând spre ecusonul lui. *Henry Inez*.

– Salut!

– Salut! a dat el din cap.

– Inițialele tale. HI, adică „Hi”³.

Grozavă găselniță ca să-mi ascund teama. Întotdeauna aveam tendința să bat câmpii când aveam emoții.

³ Salut (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

HI s-a uitat la mine, împreunându-și sprâncenele. Pe urmă mi-a luat legitimația, s-a bătut pe piept ca și cum și-ar fi căutat ochelarii, a oftat și a îndepărtat-o de ochi ca s-o citească.

- Ai și un al doilea nume, Delilah Maddox?
- Anne.
- Dam⁴, a zâmbit el cu gura până la urechi.

Schimbul ăsta de aiureli m-a ajutat cumva să mă calmez. Am expirat prelung și abia atunci mi-am dat seama că-mi ținusem respirația.

Paznicul mi-a înapoiat legitimația.

- Ești fiica lui Tom, așa-i?

Am încuviințat din cap.

— A lucrat aici treizeci de ani. Nu mai există oameni ca el acum. Unul dintre cei mai grozavi sportivi care au pus piciorul pe stadionul ăsta. Fără ifose. Un adevărat domn. Condoleanțe. O mare pierdere pentru sport.

- Mulțumesc.

A făcut semn spre vestiar și a spus:

— Flăcăii ăștia? Niște înfumurați. Nu te lăsa intimidată. Ai înțeles, Dam?

Mi-am luat legitimația și am dat din cap cu un aer optimist.

- Așa am să fac.

Primul lucru care m-a surprins când am intrat în acel sanctuar a fost dimensiunea lui. Văzusem suficiente fotografii ca să-mi dau seama ce mari erau vestiarele, dar acum că vedeam unul din interior, mărimea lui m-a șocat din prima clipă. De jur-împrejur erau dulapuri spațioase. Centrul rămânea un spațiu deschis, doar cu câteva bănci. Fiecare zonă cu bănci dispunea de patru

⁴ La naiba (în lb. engl. în orig.) (n. tr).

fotolii mari de piele, cu o masă de sticlă în mijloc. Totul era de o curățenie impecabilă și frumos organizat. Pe fiecare dulap era scris cu litere luminoase numele unui jucător. Peste tot erau jucători care discutau cu reporterii. Atmosfera era plăcută și destinsă, cel mai probabil datorită scorului de la sfârșitul meciului. Steel câștigase meciul cu douăzeci și opt la zero. Nimeni nu mă băga în seamă: o femeie singură stând în mijlocul vestiarului. Sau, dacă mă observaseră, nimeni nu-mi dădea vreo atenție. Am simțit cum umerii mi se destind puțin.

L-am găsit pe Nick, cameramanul meu, care era deja înăuntru, și am văzut că golgheterul echipei Steel nu era prea ocupat, așa că m-am îndreptat spre el să-i adresez câteva întrebări. Era încă în echipamentul de joc, dar, în timp ce vorbeam, și-a scos pernuțele de protecție de pe umeri. Era un prim interviu ușor și conversația mi-a dat încredere în mine.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, Aaron, i-am spus când Nick a oprit aparatul de filmat.

— Cu plăcere. Și bine ai venit la noi. L-ai înlocuit pe Frank Munnard, nu-i așa?

— Da.

— Era un tip oribil. Mă bucur că s-a pensionat. Ne greșea numele la jumătate dintre noi, deși sunt scrise pe dulapul fiecăruia, a spus el, ridicând bărbia spre literele mari de pe dulapul lui. Îți mulțumesc și pentru ultima întrebare, cea legată de faptul că antrenez echipa de juniori a fiului meu. Va fi încântat că am avut ocazia să-i rostesc numele în direct.

Am zâmbit amintindu-mi cum și tatăl meu îmi rostise numele într-o transmisie live pe când eram mai mică. Mă făcuse să mă simt o celebritate. Nu mă mai gândisem de mult la asta, dar se pare că amintirea de atunci avea mult de a face cu faptul că, la sfârșitul fiecărui

interviu, adresam o întrebare personală. Urmărindu-l pe tata săptămână de săptămână, înțelesesem că statisticile își pierdeau rapid actualitatea. În schimb, micile incursiuni în viața personală a unui jucător îmi rețineau mereu atenția. Astfel, jucătorii păreau nu atât sportivi celebri, cât oameni în carne și oase.

M-am învățat prin vestiar, privind în jurul meu. O parte a aceluși spațiu vast era ticsită. Atât de mulți reporteri se înghesuiseră acolo că nu vedeam jucătorul din mijlocul lor. Știam însă despre cine era vorba, chiar fără să mă uit la numele de pe dulap.

Brody Easton.

Oriunde se ducea, presa se ținea scai de el, mai ales fiindcă era arogant, juca teatru și le dădea mereu un subiect pentru reportaje. Nemaipunând la socoteală faptul că aparatul de filmat era îndrăgostit de chipul și de trupul lui frumos, la fel ca femeile care apăreau frecvent în jurul lui în fotografii.

M-am mai adresat câtorva jucători, ocolindu-i pe cei care erau mai mult sau mai puțin dezbrăcați. În jurul meu era multă nuditate, mai ales piepturi și funduri goale. Aproape toți bărbații stăteau cu fața spre dulapuri în timp ce se schimbau. Poate am zăbovit o clipă cu privirea pe fundul ferm al lui Darryl Smith – *la naiba, chiar era frumos dăltuit!* –, dar mi-am venit repede în fire. Trebuia să mă comport profesionist, mai ales dacă mă așteptam ca și jucătorii să adopte aceeași atitudine.

Într-un târziu, când în sfârșit mulțimea din jurul lui Easton s-a mai rărit, m-am îndreptat spre el. Era dezbrăcat până la brâu și avea un prosop înfășurat în jurul taliei. *Măculiță!* Poate că abstenența mea nu fusese o idee prea grozavă. Mă simțeam de parcă m-aș fi dus la supermarket după ce nu mâncasem nimic zile la rând. Și cum aveam o slăbiciune pentru sportivi, incursiunea mea la supermarket mă punea față în față cu toate

preferințele mele culinare. *Trebuia neapărat să-mi vin în fire.*

Cameramanul din fața mea a poziționat lumina, gata să filmeze, atrăgându-mi astfel atenția de la umerii lași ai lui Brody la chipul lui, care apăruse în toate ziarele de luni dimineață. Avea maxilarul pătrat și frumos dăltuit, cu o umbră de barbă pe pielea ușor bronzată. Mi-am plimbat privirea pe pomeții lui, trecând peste buzele ademenitor de pline, peste nasul roman, ajungând la cei mai frumoși ochi pe care-i văzusem în viața mea. *Doamne, în realitate era încă și mai sexy.*

Ochii migdalați, verde-deschis, sclipeau pe sub genele dese și negre. Erau uluitor de fascinanți. Am scuturat din cap ca să mă desprind de imaginea care îmi atrăgea privirea ca un magnet. Din fericire, Nick m-a făcut să revin din nou la realitate.

— Easton a susținut mereu că femeile n-ar trebui să aibă voie în vestiar. Să nu te aștepti să fie la fel de binevoitor cu tine cum e cu reporterii care-i sunt cunoștințe vechi.

Nick filma echipa de mai bine de zece ani. Avertismentul lui se baza pe experiență, nu pe zvonuri.

Eram și eu la curent cu scandalul iscat între Brody Easton și Susan Metzinger, reportera de la un post de televiziune rival. Ea îl condamnase public că folosea un limbaj trivial la vestiar și incidentul se preschimbase într-un război al tabloidelor, care durase o lună întregă. El sugerase că femeia oricum nu avea ce căuta la vestiar și că pe niciunul dintre reporterii *bărbați* nu-l deranja cum vorbea el. Susan publicase o pagină întregă cu citate pentru a ilustra limbajul folosit de Easton, limbaj pe care ea îl socotea degradant la adresa femeilor. Citatele respective fuseseră în bună parte scoase din context, în schimb articolul era însoțit de șase capturi video care-l înfățișau pe Brody cu ochii la decolteul sau fundul unei

femei. Din acel punct, lucrurile o luaseră razna. Asta se întâmplase cu peste un an în urmă, dar eu eram pregătită sufletește pentru o anumită atitudine din partea celebrului fotbalist.

— Ești gata?

Nick și-a aruncat geanta pe umăr și și-a dus aparatul de filmat la ochi. Reporterul din fața noastră și-a încheiat interviul și a dat mâna cu Easton.

Pe cât se poate.

— Sigur.

Am făcut un pas înainte și i-am întins mâna.

— Sunt Delilah Maddox de la WMBC.

Pe chipul lui Easton s-a așternut încet un zâmbet. M-a luat prin surprindere, sărutându-mă pe obraz.

— Încântat de cunoștință.

Nu-mi dădeam seama dacă încerca să mă atragă într-o dispută, așteptându-se să-l apostrofiez că mă sărutase, dat fiind că reporterului *bărbat* doar îi strânsese mâna, sau dacă se folosea de sexualitatea lui ostentativă ca să mă descumpănească. Oricum ar fi fost, nu aveam de gând să-i fac jocul. Mi-am dres glasul și mi-am îndreptat spatele, deși mi se cam muiaseră genunchii.

— Aș putea să-ți pun câteva întrebări?

— Ce alt motiv ai avea ca să te afli în fața mea?

Nu i-am luat în seamă sarcasmul. Continua să-mi zâmbească. De fapt, zâmbetul era mai mult ironic, ceea ce mă făcea să mă simt ca o jucărie cu care se pregătea să se joace.

— Ești gata, Nick?

Cameramanul meu și-a reglat lumina, și-a dus aparatul la ochi și mi-a făcut semn cu mâna că era pregătit.

— Felicitări pentru succesul de azi, Brody. Ce-ți face genunchiul?

Am ridicat microfonul, știind că Nick filma în prim-plan.

— Păi...

A apucat cu dezinvoltură prosopul înfășurat în jurul taliei și a tras de un colț. Prosopul a căzut la podea.

— Bine. Mă simt foarte bine. Dar tu? E prima oară când vii la noi în vestiar, așa-i? Ți-a plăcut ce-ai văzut până acum? a spus el și și-a înălțat colțurile buzelor într-un surâs de-a dreptul răutăcios.

Privirea mi-a lunecat fără să vreau spre partea de jos a corpului său. *La naiba!* Penisul i se bălăngănea pur și simplu. Am rămas uluită *cât era de mare. Subway.* Porecla i se potrivea de minune. A trecut aproape un minut întreg până am fost în stare să-i răspund. *Un minut întreg de filmare în care nimeni nu scotea o vorbă. Nemaipomenit.*

— Da. Mmm... vestiarul e... mmm... un loc interesant.

Vorbele mele sunau absolut prostește. Și eram în direct.

Afurisitul a continuat cu întrebările.

— E la fel de mare pe cât te așteptai să fie?

— Mmmm... mult mai mare.

A zâmbit și mai încântat.

Uf!

Trebuia să-mi vin în fire, altfel primul meu interviu la vestiar avea să devină ținta tuturor ironiilor. Cei care ne urmăreau la televizor habar nu aveau că tipul era gol de la brâu în jos.

— Crezi că azi ai dat tot ce poți?

El a ridicat brusc sprâncenele.

— Dacă te referi la meci, da, cu siguranță. Am jucat cât am putut de bine. Există unele aspecte în care aş putea să *cresc*, dar genunchiul meu a fost sută la sută bine astăzi.

Ochii lui verzi s-au întunecat și am văzut cum își coboară genele lungi. I-am urmărit privirea și m-am trezit uitându-mă din nou la goliciunea lui. *Din nou. Fir-ar să fie!* Am ridicat brusc ochii, simțind că-mi ard obrazii. Trebuia să pun punct situației, altfel aveam să apar în filmare roșie ca sfecla.

— Atunci felicitări pentru revenire. Și pentru succesul de azi.

Am așteptat până când Nick și-a luat aparatul de la ochi și l-a închis. Pe urmă l-am privit drept în ochi pe Brody Easton, care era de-a dreptul încântat.

— Să știi că ești un mare dobitoc!

I-au sclipit ochii și a spus:

— Știu.

Am ieșit din vestiar ca o furtună, auzind în spatele meu cum fotbaliștii chicoteau și băteau palma în semn de aprobare.